

Vážení čtenáři časopisu Malíček,

skončilo léto a s ním skončily i prázdniny. Každý je trávil po svém – někdo u babičky nebo u dědy, jiný na chatě nebo u moře. Zkrátka o prázdninách jsme si všichni užili spoustu zábavy a alespoň na chvíli jsme si odpočinuli od učení. Teď je před námi opět školní rok, nový, celý nabitý testy a prověrkami. Pro mě a mé spolužáky z devítky je tento školní rok poslední na této škole a já doufám, že si ho tu pořádně užijeme a že se přijímacích zkoušek, které nás, deváťáky, čekají na střední školy, nezalekneme a že se všichni dostaneme na tu školu, kam chceme.

Během těch dvou měsíců, které nám už z nového školního roku uběhly, se na této škole událo mnoho akcí. Ať už to byly různé výjezdy na semináře nebo akce jako Běh Terryho Foxe nebo projekt pro mentálně postižené Dreams and Teams. My, redaktori, jsme se snažili všechny školní akce zachytit a teď vám je předkládáme v prvním vydání časopisu Malíček v tomto školním roce.

Pěkné čtení a úspěšný start do nového školního roku Vám přeje

Milan Vojta a redakce časopisu Malíček

ANKETA**ANKETA****ANKETA**

Co si představíte pod slovem celebrita? Já si vybavím třeba zpěváky, kapely, herce, moderátory, ale třeba i politiky, spisovatele nebo skladatele. A co třeba s takovou celebritou strávit víkend či dovolenou? Kde, s kým a proč by to podle vás mělo být? Tak to se můžete dozvědět z následující ankety.

Maruška VI. B: Víkend bych strávila s Kelly Clarkson, umí zpívat, mám ji ráda a líbí se mi její styl. A na jakém místě? Určitě v Hollywoodu.

Ivana VI. B: Byl by to Mike Dirnt, kytarista ze skupiny Green Day. Líbí se mi, jak hraje, a za ten víkend by mě mohl naučit něco na elektrickou kytaru. A bylo by mi jedno kde, ale nejlépe po nějakém jeho koncertu.

Daniela VI. B: Rozhodně Billy Joe Armstrong, zeptala bych se ho, jak vymýšlí své texty písní. Nejradši bych se s ním potkala někde v Praze, ale je jedno kde.

Adéla VI. B: Myslím, že by to byla Avril Lavigne. Mám ji ráda, líbí se mi, jak zpívá, a popovídala bych si o její image. Byla bych nejraději, kdyby to bylo u ní doma, má to tam velké.

Lída VII. B: Asi s Jakubem Prachařem z Horáků. Přijde mi zábavný a určitě bych se s ním celý víkend nenudila. Chtěla bych ten víkend trávit u něj doma, nebo tady v Chrudimi.

Markéta VII. B: Mně by nevadily dva dny s Jirkou Mádlem. Nejlepší by bylo, kdyby zrovna točil film a já bych si s ním mohla alespoň jednou zahrát. Je mi jedno kde, hlavně aby tam byl on.

Bětko VIII. A: S Homerem Simpsonem, protože bychom se jen celý víkend váleli u televize a jedli. Prostě taková siesta.

Tomáš VIII. A: Nejlepší by byl Jim Carrey. Je to skvělý, zábavný herec. Rozhodně bych se s ním ten víkend nenudil. Také by mě mohl naučit nějaké obličejky. Nejlépe u mě doma, abych nemusel nikam putovat.

Tom VIII. A: Určitě Hillary Duff, je hezká a kdybych s ní šel někam ven, ostatní by záviděli, takže bych ten víkend chtěl trávit tady v Chrudimi, kde mě lidi znají. Taky bychom si spolu zazpívali.

Pavel VIII. B: Angelina Jolie, je krásná a dobrá herečka. Poptal bych se jí na nové filmy a jaké to je být herečkou. Víkend bych chtěl trávit v Americe.

Verča IX. B: Byl by to Brad Pitt a chtěla bych se s ním setkat někde v cizině. Zeptala bych se, jak to bylo s rozvodem s Jennifer Aniston.

Monika IX. A: S Georgem Bushem v nějaké zemi, která je s Amerikou ve válce, aby na vlastní oči viděl, co napáchal.

Paní učitelka Pavla Sádecká: Já bych ráda strávila víkend s fyzikem Richardem Feymannem, který dostal Nobelovu cenu. Myslím, že to byl úžasný člověk a velice mě oslovila jeho kniha. A místo? Kdekoli.

Paní učitelka Hana Šustrová: Nejraději bych trávila víkend s někým z literárního oboru, ale jestli mám být konkrétnější, byl by to Michal Viewegh. Zajímal by mě,

kde bere inspiraci. A pokud jde o místo, asi nějaká místnost, například s krbem, kde praská dřevo.

Pan učitel Petr Baťa: Nemám zrovna celebritu z televize, ale rád bych strávil víkend s Verčou Škrhovou. Nejlépe někdy před testem.

Jana Kapounová a Sabina Tomaidesová, VIII. A

ROZHOVOR S PANEM ŘEDITELEM

Je tu začátek dalšího školního roku a spolu s ním i mnoho změn v prostorách naší školy. Zajímalo nás, co vše je tu nové a co se chystá do tohoto školního roku. A tak jsme neváhaly, zašly za panem ředitelem Zdeňkem Brožem a dozvěděly jsme se více o novém automatu na mléka, ale i o tom, jak se vůbec dostal k funkci ředitele, jak po práci relaxuje či jak strávil prázdniny. Pokud vás toto a mnoho dalšího zajímá, tak se pusťte do čtení.

Co se na naší škole za prázdniny změnilo?

Především jsme v šatnách prvního stupně nechali vybourat „kovové klece“ a místo nich mají žáci 2. – 5. ročníku stejné šatní skříňky jako starší žáci. V jedné třídě se opravovala podlaha a měnilo linoleum a ve třech třídách jsme nechali položit na podlahu nové koberce. Jako každoročně, tak i letos jsme společně s malováním měnili i koberce na stěnách v některých třídách a nově upravili tři kabinety pro vyučující. Na druhém stupni jsme nechali vyměnit zbývající staré tabule na křídlo za bezprašné keramické tabule, na které se píše fixy. Na hlavním schodišti je natřené zábradlí a na chodbách jsou nové hodiny řízené rádiovým signálem. Takže nyní máme všichni možnost řídit se zcela přesným časem.

Jak jste spokojen s automatem na mléko a mléčné výrobky?

Jsem rád, že se nám podařilo zajistit instalaci automatu v naší škole, se zahájením jeho provozu však dosud bylo dost starostí. Mlékárny Kunín zpočátku doplňovaly výrobky do automatu až každý druhý den, což se však při počátečním obrovském zájmu žáků ukázalo jako zcela nedostatečné. Bohužel se pak často stávalo, že automat byl prázdný a někteří žáci, kteří spoléhali na to, že si koupí k svačině mléčný výrobek, zůstali bez svačiny. Přispělo k tomu i to, že především někteří starší žáci si v jeden den odebírali z automatu mnohem více výrobků než předpokládaný jeden dotovaný výrobek. Bylo pak nepříjemné vysvětlovat žákům i některým rodičům malých dětí, že škola s provozem automatu nemá nic společného, že jsme zde pouze umožnili jeho instalaci, že automat je velmi drahý, že na celkový počet žáků ve škole se Mlékárnám Kunín umístění dvou automatů ve škole nevyplatí. Několikrát jsem se snažil telefonicky domluvit s obchodní zástupkyní Mlékáren, až se podařilo zajistit každodenní doplňování automatu. Od října se bude pokud možno doplňovat vždy brzy ráno, aby si žáci, postupně jak budou přicházet do školy, mohli v klidu bez velké fronty mléko z automatu vyzvednout. Doufám, že to pomůže a že za několik týdnů to bude u našeho automatu vypadat stejně jako na jedné pražské škole, kde jsem byl nedávno na semináři a viděl jsem, jak si úplně plného automatu žáci příliš nevšíмали a

nakupovali zcela bez fronty. Pak už snad nebudu muset jako dosud trávit většinu přestávek u automatu a dohlížet, zda odebírání mléčných výrobků probíhá bez problémů. Mladší žáci se naučí rychle si zvolený výrobek vyzvednout, starší žáci je nebudou předbíhat a nikdo nebude z automatu odebírat osm kakaových mlék najednou. Mléčný automat je určitě dobrá věc a jistě je tento systém, který vám umožňuje vybrat si výrobek podle chuti, mnohem lepší než ten, který zde fungoval v minulých letech.

A teď otázka trošku z jiného soudku. Jak jste se dostal k ředitelování na této škole?

K ředitelování jsem se dostal před sedmnácti lety. Když se v roce 1991 škola dostavovala, tak byl vyhlášen konkurz, do kterého jsem se přihlásil. Na základě předložené koncepce školy jsem pak byl jmenován ředitelem.

Co všechno je náplní ředitele školy?

Všechno, co souvisí se zajištěním celkového provozu a každodenního chodu školy. Větší část náplně práce je spíše manažerská, od zajištění kvalitních vyučujících na výuku, sledování čerpání jednotlivých rozpočtů na mzdy zaměstnancům, na pomůcky a na provoz školy, jednání s různými firmami a dodavateli, hledání možností, jak získat pro školu další finanční prostředky nebo nové pomůcky z různých projektů a grantů, získávání dalších finančních prostředků do rozpočtu z pronájmů tělocvičen a učeben, časté vyplňování různých tabulek a výkazů pro zřizovatele a krajský úřad a řada dalších administrativních činností. V části pedagogické náplně mimo svoji výuku zodpovídám především za kvalitní uskutečňování školního vzdělávacího programu. Sleduji tedy výuku ostatních vyučujících, hodnotím její úroveň a domlouváme se na co nejlepších postupech, máme společné porady a pedagogické rady, připravujeme pro vás různé akce a projekty, organizuji pro kolegyně a kolegy jejich další vzdělávání. Snažím se také sledovat, co je kde nového, co by nám mohlo pomoci zvýšit úroveň práce ve škole. No a v případě problémů u některých žáků jednám také s jejich rodiči.

Co vám na tom všem dělá největší radost?

Největší radost je, když se nějaká akce povede, když se vám, žákům, daří, když jsou spokojeni rodiče a v pohodě jsou i učitelé. V podstatě je to takhle, já chápu funkci ředitele tak, že ředitel je ve škole proto, aby vytvořil optimální podmínky pro práci učitelů, a učitelé jsou ve škole proto, aby vytvořili všem žákům optimální podmínky pro jejich vzdělávání. Tak tomu rozumím a tak by to zřejmě mělo fungovat, takže se snažím mimo jiné vybavit školu pomůckami tak, aby se žáci mohli dobře učit, vybavit kantory pomůckami, aby se mohli na svoji práci dobře připravovat, to znamená počítače, internet, kopírky, interaktivní tabule atd. Právě nyní jsme například získali z jednoho projektu druhou, tentokrát přenosnou interaktivní tabuli a další dataprojektor. Postupně bych velmi rád vybavil všechny učitele notebooky. Ale tohle všechno je o penězích a ve školství těch peněz bohužel příliš není, takže to je spíš o tom, kde se podaří získat něco navíc, nebo zda se najde nějaký sponzor.

Jak po práci relaxujete?

Pokud to jde, tak sportem, takže hodně jezdím na kole, v zimě na běžkách i sjezdovkách a v posledním roce také hodně na kolečkových bruslích.

Mnozí z nás určitě viděli pořad „Fenomén dnes“. Jak se tam naše škola dostala?

Začátkem června mně zatelefonoval jeden z autorů toho pořadu, pan Kopecký, a požádal mě, jestli by si štáb České televize mohl u nás ve škole natočit do tohoto pořadu materiál k reformě školství, která bude v září spuštěna na všech základních školách. Dostal na naši školu doporučení z Výzkumného ústavu pedagogického v Praze a chtěl natočit, jak v praxi funguje náš školní vzdělávací program, jak se u nás ve škole pracuje a co tomu říkají žáci a rodiče. Až později z upoutávky na pořad jsme se dozvěděli, že se bude jednat o konfrontaci naší školy, která pracuje podle svého vzdělávacího programu již pátým rokem se školou v Litoměřicích, kde si naopak myslí, že reforma je zbytečná a škola by měla být klasickou školou jako před lety a nic by se ve školách nemělo měnit.

Štáb pořadu zde byl celý den a natočili poměrně dost materiálu, ale v pořadu se z toho nakonec objevila jenom část. To podstatné v tom ale snad bylo.

Co se chystá na tento školní rok? Nějaké změny nebo celoškolní projekty?

Změny v průběhu roku nechystáme, ale celoškolní projekt se bude připravovat. Bylo to společné rozhodnutí vyučujících, kteří měli možnost se rozhodnout, zda chtějí celoškolní projekt pro vás připravit, nebo ne. To proto, že každý celoškolní projekt je velmi náročný jak na přípravu, tak i vlastní provedení a je to pro kolegyně a kolegy mnohem náročnější než běžná výuka. Zatím to vypadá, že by to letos mohl být možná i vícedenní projekt, ale nechci o tom nyní příliš mluvit, protože to pro vás má být tak trochu překvapení. Uvidíme, jak se nám projekt podaří připravit.

Co se chystá do budoucnosti? Máte rozmyšleno, co se školou bude třeba za pět let?

Mám celkem jasnou vizi, jak by škola měla vypadat a fungovat, ale myslím si, že změn zde bylo v posledních letech se zaváděním našeho školního vzdělávacího programu dost a nyní se zaměříme především na co nejvyšší naplňování a realizaci tohoto programu. Pochopitelně budeme tak jako dosud průběžně vyhodnocovat, jak se co ve škole daří a jak to přispívá k úspěšnosti našich žáků, a podle toho pak budeme program školy dále upravovat.

A co vy a prázdniny? Jak jste si je užil?

Od té doby, co jsem se stal ředitelem, tak už využívám jenom část prázdnin, protože právě v této době se ve škole provádějí různé stavební úpravy a od poloviny srpna už připravujeme s paní zástupkyní Ivou Jehličkovou vše potřebné na zahájení nového školního roku. Dovolenu jsem si ale užil skvěle, tak jako každoročně na Šumavě. K tradičnímu kolu a lodi jsme letos ještě přidali bruslení na jedné z nejhezčích inlineových tras u nás z Nové Pece do Stožce, takže to bylo čtrnáct dnů plných sportu.

Co vám přes prázdniny nejvíc chybělo?

Přes prázdniny mi nic nechybělo. Jedině snad v závěru prázdnin trochu víc času na dokončení všech nezbytných příprav pro zahájení školního roku.

Co byste popřál žákům do nového školního roku?

Všem žákům bych přál, aby se jim hodně dařilo studium, aby ve třídách měli dobré pracovní týmy a aby se jim ve škole líbilo.

A já bych si přál potkávat zde samé usměvavé a spokojené žáky. Byl bych velmi rád, kdyby deváťáci zvládli úspěšně přijímací zkoušky a dostali se všichni na střední školy, které si vybrali. A samozřejmě, aby byly pokud možno spokojené paní učitelky a páni učitelé a aby ve škole byla příjemná pracovní atmosféra.

Nika Hrouzková a Monča Netolická, IX. A

PRÁZDNINOVÉ OKAMŽIKY

Od prázdnin sice uplynuly už dva měsíce, ale na některé okamžiky jen tak nezapomeneme. Připravili jsme pro vás malé prázdninové okénko.

Prázdninové sportování

Je krásné nedělní dopoledne, je teplo a svítí slunce. Jsme na chatě u Klářiny babičky. „Co kdybychom po obědě konečně zašly na ty brusle?“ napadá Kláru. „No tak jo,“ odpovídám a těším se. „Holky, polévka!“ volá na nás babička Kláry. S chutí jíme polévku i další jídlo. Po obědě se převlékáme. Tepláky, volné triko, kšiltovka a vyrážíme. Jelikož je cesta ke kolejm do kopce, bereme si brusle do ruky. Klára se jde přezout pod kopec, mně se nechce brát si boty s sebou, a tak je schovávám do kopřiv. „Snad je tu nikdo nenajde,“ říkám si. A hurá dolů! První kopec sjíždím bez problémů, sice mi to špatně brzdí, ale u kamarádky celkem bezpečně zastavuji. Klára už je přezutá, takže vyrážíme. Jedeme mírně do kopce, pak po rovině a zase do kopce. Asi po třech kilometrech se otáčíme a vracíme se zpět. Já se suverénně rozjíždím, ale to je chyba. Brusle jedou čím dál víc. Ale co to? Brzda nefunguje. Otáčím se a zjišťuji, že žádnou brzdu nemám. Zmocňuje se mě panika. Brusle jedou čím dál víc rychleji. „Ty jo, Wendy! Brzdiiii!!!“ slyším někde v dálce za sebou. „Když ono to nejde!“ volám. V ohromné rychlosti projíždím kolem nějakých lidí, ti se po mně jen pohoršeně otáčejí. Teď už mi nezbývá nic jiného, než začít silnicí kličkovat, abych alespoň nepřidávala na rychlosti. „Doufám, že nepojede žádné auto!“ zoufám si v duchu, ale to už jsem na místě, kde jsme vyrážely. Ale jedu dál! Brusle už jsou neovladatelné, a tak v plné rychlosti najíždím nějakým lidem do zahrady. Naštěstí bez plotu. Na trávě brusle prudce brzdí. Ztrácím rovnováhu, ale nakonec nepadám. Po chvíli, co se vzpamatovávám z té strašné jízdy, přijíždí spolužačka a se smíchem se mě ptá, co to má znamenat. Já už jí vyprávím o tom, co se stalo, také se smíchem. Vyšlápnu si kopec nahoru ke svým botám a konečně se obuju do něčeho bezpečného.

Vendula Řádková, IX. B

Závod

„Kluci, pojedete dvacet kilometrů podél šipek,“ říká trenér a připravuje si seznam jmen. „První pojede Blažena,“ slyším a cítím, jak se mi rozklepávají kolena. Radši si ještě kontroluji kolo, aby mě někde nenechalo na cestě. „Tak co, jak jsi na tom?“ ptají se kluci. „Jo, jo, dobrý,“ říkám, přitom jsem nervózní jako sáňky v létě. Čekám, až mě zavolají na start. „Je celkem dusno, bude to dřina,“ baví se kamarádi. „Maty!“ volají na mě. „A sakra je to tady!“ myslím si. Pomalou jízdou se blížím k bláznivému startu. „Ted!“ křičí trenéři a já rozdupávám kolo na plné otáčky. Projíždím kluzkým bahnem jako namokřenou klouzačkou rovnou do kamenité zatáčky. „Co to má znamenat?“ najíždím na cestu, která se stáčí do kopce skoro až k nebesům. Skáču na šlapkách jako na trampolíně a pomalu, ale jistě se ženu na vrchol. Valím po louce poseté květinami dál a dál. Na tachometru mně naskakuje patnáctý kilometr. Čeká mě závěrečný sjezd. Pokládám hlavu na řídítka, div si nedřu nos o poskakující kolo, abych měl co nejmenší odpor větru. Šlapu jako ďábel, i když mi dochází energie. „Co to vidím?“ ptám se sám sebe. „To je přeci cíl!“ křičím a raduji se. „Hurá!“ hulákám na celé kolo. Mám to za sebou a jsem moc rád, že jsem to zvládl.

Martin Pokorný, IX. B

Šťastný rybolov

Já a můj děda sedíme na břehu Sečské přehrady. Je parný den a děda zhluboka oddychuje. Občas otevře oči, napřímí se, ale za chvíli opět vidím, že klimbá. Naše čtyři udice jsou nahozeny ve vodě s nastraženými rybkami. Celé dopoledne se nic neděje. Dostávám razantní záběr. Ryba skáče nad hladinou a najednou se špička udice narovná, vytahuji zbytek vlasce a vidím, že háček je úplně rovný. Jsem zklamaný, ale děda mě uklidňuje: „Chytíš si jinou.“ Nečekáme dlouho, přichází přímo učebnicový záběr a během pěti minut je ryba u břehu. Děda bere podběrák do ruky, seskakuje z drnu, podebírání krásnou rybu a říká mi: „Podívej, vždyť je to krásný okoun!“ Běžím se podívat: „Opravdu, je to okoun!“ Přeměřuji tohoto abnormálně velkého okouna a nestačím se divit. Skládací metr ukazuje čtyřicet jedna centimetrů. Jsme plni dojmů a čekáme na další rybu. Zanedlouho děda vytahuje cejna a poté karase. Tento den se nám hodně vryl do paměti. Krásně jsme si zarybačili.

Jirka Mariánek, VII. A

Plavení koní

V pravé ruce držím barevné vodítko a omotávám si ho kolem ruky. Druhou hladím po hnědém krku Halušku, kobytku na víkend, která mi právě žužlá rameno a tváří se nadmíru spokojeně. „Už jdu Kačko!“ funí za mnou náš vedoucí Jirka a přidržuje mi koně. Přehazuju Halušce přes krk otěže, do tlamy jí dávám udidlo a i Haluška má konečně na hlavě uzdečku. Radíme se do dlouhého zástupu a každý si vede koně. Jdeme po mokré silnici, která nás vede na louku. V trávě se leskne rosa a oblohu

pokrývají šedé mraky. Studený vítr sfoukává ze stromů suché listí a je docela zima. Na louce se zastavujeme a k našemu překvapení se ocitáme na neosedlaných hřbetech koní. Je to trochu nepohodlné. „Můžu tě pustit?“ ptá se mě světlovlasá Jiřina. „Mhm,“ zabručím a chytám se hřív. Když dojdeme na konec louky, sesedáme z koní na dlouhou silnici vedoucí až k rybníčku, kde chceme naše koníky vykoupát. Zabočujeme na cestu a za chvíli stojíme u menšího jezera obrostlého břizami. Na březích sedí několik rybářů a jsou našťvaní, když náš vidí, protože na chvíli musí přerušit lovení ryb. Rychle si na sebe bereme plavky, vyskakujeme na koně a já se Šárkou míříme do vody. Jitka nemá koně, takže musí počkat, až na ni nějaký vybude. Je mi zima a nechce se mi do vody, ale ve vodě nebudu já, ale kůň, tak nezmrznu. I když je Haluška známá jako „mořský koník“, nechce se jí koupat. Váhavě vstupuje do vody, a když je spokojená, že je namočená až po břicho, hrabe ve vodě nejdřív levou a pak pravou přední nohou a Šárčin kůň se jí snaží napodobovat. Voda v kombinaci s blátem cáká všude kolem a já i kobyla jsme pěkně špinavé. Po nějaké době vylézáme z vody a seskakujeme z koní. Rybáři se můžou vrátit k lovení ryb a celá naše jezdecká skupinka se vrací zpět do tábora v Kraskově, kde nás čeká oběd.

Kateřina Grubnerová, VII. A

Ze života školy

Osmáci letos vyrazili na výukový seminář do Dolního Babákova. To je obec, která se nachází nedaleko Hlinska. V Penzionu Zámeček zde postupně obě osmé třídy prožily dva dny. A co společně dokázaly? To si můžete přečíst v následujících článcích.

"Spolu to dokážeme" třída VIII. A

Abeceda z Dolního Babákov

Bum! Právě házím svá zavazadla do pokoje a padám na postel. „To byla ale cesta,“ postěžuji si a mé spolubydlící souhlasně kývnou. Rozhlížím se a náhle si uvědomuji, že polštář je péřový. Říkám si, že tuhle noc asi nepřežiju, protože na peří mám alergii. Se svým problémem se svěřuji dívkám, které po mně začnou házet papírové kapesníky. Ty se mi totiž budou jistě hodit.

Adam kráčí po lese a marně hledá podle plánu nějakou tabuli, já a Klára klopýtáme za ním. „Neztratili jsme se?“ ujišťuji se. Adam zavrtí hlavou a postupuje dál. Klára pokrčí rameny a následuje ho. Nervózně se ohlídím a najednou si něčeho všimnu. „A hele, není to ta tabule?“ ptám se a ukazuji na druhou stranu od skupinky. Společně se přibližujeme k tabuli a zjišťujeme, že mám pravdu. Podívám se na Adama a zvednu obočí, ten se jen začervená a pokračuje cestou dál.

Bojím se a přemýšlím, zda mám po tom „lidském“ žebříku také vylézt. Dívám se na dvojice, které drží jednu kovovou tyč, a přemýšlím, zda mě udrží. Přicházím na řadu a celá rozklepaná lezu na první příčku. Modlím se, ať tohle dobře dopadne. Konečně se dostávám k poslední příčce a najednou mi z ní ujede koleno. Naštěstí držím rovnováhu a seskakují dolů. Jsem ráda, že se mi nic nestalo, a je mi líto mých nohou, protože jistě budou plné modřin.

„**Á**aaaa!“ křičí někdo z davu. Mám chuť si také pořádně zakřičet, protože právě stojím na dvou prknech, která mají představovat lyže. Vše by bylo v pořádku, kdyby nás na nich nestálo přibližně osm. Hulákáme na sebe a nevíme, jak to udělat, abychom se hnuli z místa. Po několika pokusech jsme konečně „ujeli“ metr, jenže mám úplně vykřičené hlasivky, takže se raději dál nevyjadřuji. Více mě zajímá, zda se dostaneme ještě dál.

Konečně zase sedím, jenže na velkém bílém plátně. Pomocí kartáčku, prstů nebo houby máme vyjádřit svoje pocity. Do rukou si беру houbičku a maluji několik čar, ale náhle usuzuji, že tvořit vlastníma rukama je přece jen zajímavější. Strčím prst do kelímku a hbitě nanáším barvu na papír. Později se přidává několik dalších lidí, někteří se doslova „válí“ po obrazu. Různé části se začínají propojovat a vychází z toho velmi pěkné abstraktní dílo.

„**O**ndro, já se bojím!“ říkám svému kamarádovi po levé ruce, i když to myslím z legrace. V absolutní tmě se jako veliký had proplétáme mezi stromy a pařezy. Brkám o kámen, ale kluci mě naštěstí drží na nohou. Postupuji dál a najednou spatřím světlo. Společně se k němu blížíme a už vidím paní učitelku, jak v ruce drží svíčku. Každý z nás si také jednu bere a zapalujeme ji. „Konečně něco vidím,“ šeptám Matějovi. Jen kdyby mi na ruce nekapal ten vosk.

„**V**idíte ty hvězdy?“ ptá se paní učitelka. Se zaujetím sleduji oblohu a poslouchám výklad, ve kterém se povídá o „záhadách vesmíru“. S kamarády se držíme za ruce a neustále sledujeme tmavé nebe, které vypadá jako posypané moukou.

Bohužel, nezůstalo tak dlouho a schovalo se za mraky. Celá okouzlená se vracím do chaty a připravuji se na první a poslední noc v Dolním Babákově.

Jana Kapounová, VIII. A

Společný obraz

Na výukovém semináři jsme měli spoustu aktivit, které mě bavily. Popíšu vám tu, která mě bavila nejvíce.

Po předešlé činnosti jsme měli chvíli volna. Asi proto, že si na nás učitelé něco chystali. V duchu jsem přemýšlela, co se asi bude dít. Viděla jsem, jak dávají do misek tempéry a slepují asi osm čtvrtěk dohromady. Za chvíli bylo volno přerušeno a my se dozvěděli, že budeme vytvářet obraz, ale ne za pomoci štětce, měli jsme malovat houbičkou, kartáčkem na zuby (ale ne tím, kterým si čistíme náš chrup, nýbrž tím, který nám dali učitelé k dispozici) a svýma rukama, lépe řečeno prsty. Také jsme mohli dělat různé vzory pomocí hřebenu (samozřejmě, že ne našim vlastním).

A tak po příslušných pokynech začalo „patláma – matláma“. Každý měl svůj prostor pro tvorbu své části obrazu, a nikdo jiný do něj nesměl zasahovat, pokud tedy se s dotyčným sousedem nedomluvil, že může. Nikde také nesmělo zůstat bílé místočko, takže museli být jednotlivé části propojeny.

Když bylo dílo dokončeno, umyli jsme si ruce. Nejdříve v kýblu s vodou a pak teprve v umyvadle, protože všichni po vyzkoušení všech nástrojů stejně skončili u vlastních prstů a nebylo by zrovna dobré, abychom zaneřádili umývárnu hned první den. Když skončila očista, šli jsme se mrknout, jak to naše dílo vypadá. A vypadalo hezky. Byl to obraz hodný Picassa.

Andrea Padyšáková, VIII. B

Noční hra

Aktivity na výukovém semináři v Dolním Babákově se mi moc líbily. Nejvíce se mi však líbila „NOČNÍ HRA“.

Vyšli jsme asi kolem desáté hodiny. Chytli jsme se za ruce střídavě holka, kluk a v dešti se vydali na cestu. Šli jsme lesem a naslouchali zvukům kolem nás. Nejvíce však byly slyšet kapky dopadající na naše pláštěnky. Občas jsme však zaslechli i jiné zvuky. Třeba sovu oznamující všem tvorům lesa, že v tuto pozdní hodinu les někdo navštívil. Tyto zvuky byly velmi zvláštní, ale známé.

Asi v polovině cesty jsme se zastavili, protože paní učitelka Hřebenová nevěděla, zda jdeme správným směrem. Verča měla s sebou našťastí mobil a podle něj jsme se zbytek cesty orientovali. Nakonec se nám podařilo dojít až na smluvené místo, kde čekala paní učitelka Sommersová. Zde jsme si stoupli do kruhu a naslouchali proslovu, který nám paní učitelka přednášela při krásné hudbě. Text byl velice dojemný. Byl o hvězdě, která nám celý život svítí na cestu.

Poté každý z nás dostal zapálenou svíčku a úkolem bylo dojít se svíčkou až do penzionu. Bylo to velmi namáhavé, protože pršelo, a tak každou chvíli něčí svíčka

zhasla. Svíčku jsem sice donesla až do penzionu, ale cestou mi dvakrát zhasla. Naštěstí byl vždy vedle někdo, kdo mi ji pomohl zapálit.

Po této noční hře jsme si sdělovali své pocity. Někteří jedinci si z toho dělali legraci, ale mně to nevadilo. Já jsem měla svůj pocit a ten byl krásný. Jen škoda, že nám přšelo.

Nikola Vrzáčková, VIII. B

„SPOLU TO DOKÁŽEME“

Šestáci ve Vítkovcích

Protože chodíme do šesté třídy a šestáci jezdí na výukový seminář do Vítkovic, i my jsme se sem vydali na týdenní pobyt. Vítkovice se nacházejí v Krkonoších. Byli jsme tam od patnáctého do dvacátého prvního září. Jeli jsme tam proto, abychom se seznámili s učiteli. Ubytování jsme byli v pensionu Bohemia u pana Kalenského a jeho pomocnice paní Oxany. Moc se nám tam líbilo, dobře vařili. Každý den jsme něco hráli. Chodili jsme do lesa, na túry, ale i na krátké procházky. Počasí nám docela přálo, protože přšelo asi jenom jeden den. Vyráběli jsme skřítky z přírodnin, přelézali síť, která byla z provázků vyrobena mezi dvěma stromy. Hráli jsme scénky. Hrozně to uteklo, protože jsme pořád něco dělali. Příští rok bychom měli jet na lyžařský kurz na to samé místo. Já se už moc těším a myslím, že ostatní také.

Celodenní výlet

V pondělí ráno jsme se vydali na celodenní výlet. Měli jsme namířeno k prameni Labe. Nejdříve jsme naštěstí kousek jeli autobusem. Asi tak čtrnáct kilometrů. Nahoře byl řídký vzduch a tak se tam hůř dýchalo. Cestou dolů jsme viděli starý úkryt ze světové války. To bylo něco!!! Výlet byl krásný a byla vidět Sněžka. První zastávka byla na Labské boudě. Tam jsme se nasvačili. Konečně vzhůru na prameny Labe. Zase do kopce. Hurááá! Jsme tu. Na velké památné desce byly erby vyznačené mozaikou a mapa, kde pramení a kudy protéká řeka Labe. Byla tam taková malá studánka a kolem ní pramenily potůčky. Paní učitelka Helena Drašíková prohlásila, že se půjdeme podívat kousek do Polska. Cesta nám rychle ubíhala a sem tam bylo nějaké odpočívadlo. To jsme my potřebovali opravdu hodně. Dorazili jsme. Do země byl zapíchnutý kamenný sloup, který označoval začátek Polska a konec České republiky. Postavili jsme se tak, aby byla jedna noha v Česku a druhá v Polsku. Vzkročili jsme i za hranice a tam sborově vykřikli: „Už nikam nejedeme!!!“ Paní učitelky nás uklidnily, že nás čeká jen cesta nazpátek. Zpáteční cesta byla úmorná, ale docela rychle ubíhala, protože jsme si povídali. Představa, že ještě není vidět naše chatka, byla hrozná. Když vtom jsme uviděli zelenou střechu. „Hurá, hurá, hurá!“ Toto heslo jsme zvolali alespoň desetkrát. Ale nejdůležitější bylo, že jsme dorazili cílí.

Veronika Jeřábková, VI. A

Příběhy skřítků

V lese ve Vítkovicích žije spousta skřítků. Vidět je může jen ten, kdo se v lese chová tiše a skřítky nevyplaší. My jsme měli štěstí a s některými z nich jsme se seznámili. Tady je jeden z nich.

LILI BRUNDIBÁROVÁ

Jsem slavná princezna Lili. Bylo mi dvanáct let, když jsem se procházela po parku. Než jsem mrkla, byla jsem někde v oblacích. Chvíli jsem si to užívala, ale pak mi to došlo. Jak to, že létám? Podívala jsem se nahoru a zatajil se mi dech. V drápech mě držel had s křídly. Hm, tedy vlastně drak. Uvěznil mě ve svém hradě až do mých devatenácti let. Měla jsem trauma, a proto jsem musela do blázince. Věznili mě tam. Na mé dvacáté narozeniny přiletěl oslík a na něm Sir Artuš, jinak zvaný Shrek zlobr. Vytrhl mříže a... u okna se zastavil. Báł se totiž okno rozbít, protože ho nechtěl platit. Ale když mě spatřil, nečekal a okno zničil. Rychle mě vzal, a než jsem se nadála, byla jsem v nedalekém kostele. Svatba byla veliká. Pořád jsme zamilovaní manželé. Děti nemáme, ale brzy si je pořídíme!

Charakteristika Lili

Lili má dlouhý a špičatý nos, zeleně obarvené vlasy, které jí sahají až k ramenům. Oči má z hub pýchavek. Je hodná, ale někdy tvrdohlavá, je laskavá a miluje svého manžela Artuše. Má houbový klobouk a veliké rty jako Angelina Jolie. A to, co má na ní Artuš nejraději, je laskavost. Je to princezna, ale není pyšná. Pomáhá lidem a určitě, když ji potkáte, hodte s ní kus řeči !

Natálie Vašková, VI. A

PRVNÍCH PÁR DNŮ S AUTOMATEM NA MLÉČNÉ VÝROBKY

V den, kdy se prodaly první mléčné kreditky, začala na naší škole bitva o mléka a jogurty. Nikdo z nás si nedovedl představit, co jeden automat může udělat s více jak čtyřmi sty žáky. Každý den to vypadá úplně stejně: Pár minut před koncem vyučovací hodiny žáci nervózně přešlapují pod lavicí a nespustí oči z hodin. A když vyučující vysloví ta spásná slova „Je konec hodiny!“, popadají karty a běží hlava nehlava směr automat. V přízemí jim ztuhne výraz ve tváři – fronta je pomalu až ke kantýně. Poctivci se zařadí na konec řady, nepoctivci buď předbíhají, nebo se snaží někomu, kdo stojí vepředu, podstrčit kartu, protože bez svého vytouženého mlíčka nemohou být ani o chvíli déle. A co teprve labužníci čokoládových mlék, ti si nehledě na ostatní vezmou klidně čtyři mléka naráz, tím pádem zablokují automat na pěkně dlouhou dobu. To se pak nemůžeme divit, že je automat každou chvíli prázdný. Dokonce i pan ředitel tam musí být o velkých přestávkách a dávat pozor na starší žáky, kteří předbíhají a nerespektují ty mladší. Myslím si, že neustálé hlídání automatu naším panem ředitelem je

zbytečné. Každý se snad dokážeme ohlídat sám, ne? Možná naopak my, starší, bychom měli pomáhat těm prvňáčkům. Bohužel s příchodem tohoto stroje nepřišla jen pozitiva, jak jsme čekali. Tedy, ona by to mohla být samá pozitiva, ale to by se žáci nemohli chovat jako čuňata! Jen když jdu domů, potkám na chodníku několik rozšlapaných a poházených obalů od mlék. Vždyť to není zas tak těžké po vypití mléka obal pořádně vypláchnout, odtrhnout kryt a vyhodit kelímek do plastů. A tak pevně doufám, že už nebudou žádné problémy a budeme si jen vychutnávat skvělou chuť mlék a jogurtů od mlékárny Kunín.

Nikola Hrouzková, IX. A

VÍTE, ŽE...

- z plastových kontejnerů se odpady odvázejí do Lázní Bohdaneč do firmy Transform, kde je dále přebírají, čistí a také upravují. Z některých materiálů, například z PET láhví a možná i z těchto kelímků od mléka se vyrábějí například fleecové bundy.
- Každý druh plastů je zpracováván jinou technologií, protože mají odlišné složení a vlastnosti. Z PET láhví se vyrábějí vlákna, která se používají jako výplň zimních bund a spacáků nebo se přidávají do takzvaných zátěžových koberců. Z fólií (sáčků a tašek) se opět vyrábějí fólie a různé pytle, například na odpady. Pěnový polystyren slouží k výrobě speciálních cihel. Ze směsi plastů lze vyrábět odpadkové koše, zahradní nábytek, zatravnovací dlažbu, protihlukové stěny u dálnic apod.
- Hliník, ze kterého jsou kryty u mlék, se ve výrobnách roztaví, tepelně upraví a dále se z něho vyrábějí další výrobky z hliníku.
- Recyklace odpadů se za posledních pár let viditelně zlepšila. V roce 1996 firma Transform zpracovala 902 tun tuzemských materiálů, v roce 1998 zrecyklovala 2 100 tun a v roce 2003 již 3 252 tun.
- Je skutečně s podivem, jak dlouho některé odpady mohou v přírodě strašit:
ohryzek jablka: týden až 20 dnů
slupka od banánu: 3 – 6 měsíců
pomerančová kůra: 6 měsíců až 1,5 roku
papírový kapesník: 2 – 5 měsíců
- Údaje o rozkladech dalších materiálů jsou odstrašující. Lidé, kteří takové věci odhazují, si neuvědomují, že doba rozkladu některých z těchto odpadků dalece přesahuje dobu, ve kterém žijeme své životy:
igelitová taška: 20 – 30 let
nedopalek cigarety s filtrem: 10 – 20 let
krabička od pití (tetrapack): 6 – 10 let
plastový kelímek, PET láhev: 50 - 80 let
sklo: nikdy, odhad asi 3 000 let
polystyren: nikdy

Nikola Hrouzková, IX. A

Byli jsme při tom

Dreams and Teams

Stejně jako minulý rok se v naší škole pořádá festival Dreams and Teams (Sny a týmy), který má za účel spojit lidi z celého světa pomocí sportovních aktivit. Hlavně se to týká lidí postižených, ti to potřebují nejvíce. Projekt se připravuje již od září a podílelo se na něm město Chrudim, například městská rada poskytla trička, čepice či výzdobu. Stále netušíte, o čem jde? Přiblížíme vám to!

Je úterý 9. října a atmosféra v tělocvičně, kde se akce pořádá, je klidná, organizátoři z Obchodní akademie Chrudim vše upravují, aby se to zde účastníkům líbilo. Škoda jen, že tento rok kvůli nedostatku času nepřijeli angličtí studenti, kteří tu vloni byli. Vše má vypuknout kolem půl deváté, ale my jsme už nedočkavé a nesměle si sedáme na židle. Právě přicházejí účastníci z Jitřenky a z Domova sociálních služeb Slatiňany. Začínají se pohybovat do rytmu hudby a tvoří dlouhého hada. Vesele obcházejí tělocvičnu. Po chvíli celá místnost ztichne a jedna z organizátorek začíná vítat všechny, kteří se akce účastní, a sděluje instrukce. Teď mají „soutěžící“ za úkol rozdělit se do čtyř skupin podle obrázků, které jim před vchodem do tělocvičny namalovali na ruku. Čekají je různé jednoduché disciplíny, za které mohou dostat spousty cen. Na výběr mají kreslení různých obrázků, hry s gimbalem nebo házení tenisových míčků do koše. Mezi těmito aktivitami se družstva průběžně střídají. Účastníci jsou nadšení, radost z nich jen vyzařuje a celkově tu je veselá a příjemná atmosféra. Festival je ale už skoro u konce a jedna z organizátorek všechny prosí, aby postupně přicházeli ke stupni vítězů. Účastníci dostávají medaile a spoustu upomínkových předmětů, včetně plyšáčka, ze kterého mají určitě radost. Nyní jsou účastníci vyzváni k malé svačince a tímto končí letošní projekt „Dreams and Teams“.

Sabina Tomaidesová a Jana Kapounová, VIII. A

Stacionář Jitřenka

Jedním z účastníků festivalu Dreams and Teams byli klienti ze stacionáře Jitřenka. Jak toto zařízení funguje, jak žijí mentálně postižení? To byly otázky, které jsme položili jedné z vychovatelek.

Jak dlouho vaše zařízení funguje?

Stacionář Jitřenka letos funguje jedenáctým rokem.

Kolik máte na starost mentálně postižených?

Na starost máme deset až jedenáct klientů.

Od jakého věku navštěvují mentálně postižení vaše zařízení?

Naše zařízení navštěvují klienti od tří do dvaceti šesti let. Poté předpokládáme, že by měli být v životě samostatní. Je škoda, že tady v Chrudimi chybí pro ně další

zařízení, které by mohli od těch dvaceti šesti let dále navštěvovat.

Učí se mentálně postižení pracovat? Mohou chodit do zaměstnání?

Samozřejmě, učí se pracovat, učí se jednoduché domácí práce, jako pracovat na zahradě, vyrábět různé výrobky z přírodnin a také pracují v dílně například s keramikou. Do zaměstnání mohou chodit. V Chrudimi existuje agentura podporovaného zaměstnání, která se jmenuje Rytmus a ta je schopna mentálně postiženým sehnat práci podle jejich přání.

Jak probíhá den ve vašem zařízení?

V našem stacionáři to probíhá tak, že když ráno mentálně postižení přijdou, převléknou se do oblečení, které si mohou ušpinit. Poté mají snídani, kterou jim dovezou z MŠ Stojarařů. Po snídani začínají různé aktivity a pracovní činnosti. Většinou se rozdělíme na tři skupiny a každá skupina se věnuje něčemu jinému. Je to například kondiční cvičení, cvičení paměti, jsou to různé pracovní činnosti nebo například vaření.

Jezdíte někam na výlety? Kam?

Jezdíme na výlety, jezdíme i na školy v přírodě několikrát do roka. Kam pojedeme, to záleží na klientech, ti si totiž vybírají, kam chtějí jet. Takže jezdíme třeba do Prahy do Národního divadla, do Národního muzea nebo také do zoologické zahrady.

Jak trávili vaši klienti prázdniny? Fungovalo vaše zařízení i o prázdninách?

O prázdninách naše zařízení funguje částečně, funguje to podle toho, jak zavírá MŠ Stojarařů kvůli obědům. Takže jsme fungovali v červenci a dá se říci, že čtyři týdny jsme potom měli zavřeno.

Jaké je to pracovat s mentálně postiženými, co to obnáší?

Především je to dosti časově náročné. Ráno musím být brzy v práci a připravit vše, co v ten den budou naši klienti potřebovat. Musím například zařídit snídani, zařídit také například dostatek keramické hlíny. Ale tuhle práci mám moc ráda.

Přinesla vám nějaké zkušenosti práce s mentálně postiženými? Jaké?

Tahle práce je moc pěkná, protože naši klienti jsou za všechno vděční a také nám věří. Naučila jsem se hlavně zodpovědnosti a trpělivosti, protože na všelijakých výletech musíte na mentálně postižené dávat zvláště velký pozor.

Jak bychom se měli chovat k mentálně postiženým?

Měli bychom se k nim chovat naprosto normálně, jako ke každému jinému člověku. Já jsem se zatím nesetkala s tím, že by se k nim někdo nechoval dobře, například když jdeme nakupovat, tak je nikdo nechce okrást. Většinou lidé s námi mají trpělivost, například když se v autobuse učíme platit.

Je možné, aby mentálně postižení bydleli sami nebo vychovávali děti?

V dnešní době už je to možné, je to trend, aby bydleli sami. My se o to, dá se říci, také snažíme, aby byli samostatní, aby nebyli stále se svojí rodinou, protože ta se o ně do nekonečna starat nebude. Protože naši klienti také jednou budou maminky a tatínkové, takže se je snažíme osamostatnit. V ústavu ve Slatiňanech je to právě naprosto běžné, že někteří klienti, záleží to na stupni

postižení, u nich bydlí sami a také se o sebe víceméně starají sami, chodí do práce. O vychovávání dětí mentálně postiženými si myslím, že to v dnešní době není problém.

V čem vidíte největší přínos této akce?

Určitě v tom kontaktu, v té integraci tady mezi těmi všemi lidmi.

Nikola Hrouzková, Monika Netolická, Milan Vojta, IX.A

BĚH TERRYHO FOXE

Stalo se už tradicí, že se v říjnu koná v našem městě Běh Terryho Foxe. Už několikátým rokem se naše škola na organizování tohoto běhu podílí. A jaký byl letošní ročník?

Tentokrát se účastníci sešli na pozemku chrudimské plovárny. My, jakožto žáci osmého ročníku, jsme byli pověřeni důležitým posláním. Letos tu to organizujeme. Hned ráno přicházíme na místo a pan učitel nás posílá na různá stanoviště, abychom si připravili dopolední soutěže pro nejmenší. Jelikož jsme dorazili o hodinu dříve, máme spoustu času na přípravy. Bohužel nám pomalu začíná být velká zima, takže dobrou náladou tu to zrovna nesrší. Naštěstí se kolem desáté hodiny začínají shromažďovat první školky a registrují se. Malé děti se už nemůžou dočkat, až se vydají na start. Paní Trunečková zabírá místo u mikrofonu a vyhláší první účastníky běhu.

startuje třída I. A

Děti nadšeně vybíhají, radost na ně pohledět. Po chvíli máme plné ruce práce i my, organizátoři. Plovárna se totiž začíná čím dál víc plnit a všichni se hrnou k aktivitám, které jsme si připravili. Objevuje se tu lovení papírových ryb, házení knoflíků nebo softball. Po několika okamžicích tu není slyšet vlastního slova. Na jedné straně křičí děti u floorballu, na druhé na sebe volají, kudy běžet. O zábavu tu je opravdu postaráno. Třídy se zde průběžně střídají, ale lidí kolem dvanácté hodiny ubývá, tak nás napadá, že když jsme ti organizátoři, také bychom si mohli trasu proběhnout. Vyrážíme a řídíme se žlutými fáborky. Cesta to je rozhodně příjemná, mezi zahrádkami a podél řeky, jenže na nás padá trochu únava, takže zpomalujeme. Pomalým krokem zacházíme do zatáčky a najednou vidíme muže s velkou kamerou. Lekneme se a z posledních sil zrychlujeme. „Hlavně, ať nevypadáme hloupě před kamerou,“ povídá někdo vzadu. Po několika metrech opět zastavujeme a celí udýchaní se přibližujeme k cíli, kde se opět rozběhneme. Dále už naše úloha končí. Děti z mateřských školek a prvních stupňů základních škol jsou definitivně pryč, a tak i my balíme své soutěže. Avšak celá akce je tu otevřená i odpoledne pro veřejnost.

A malé anketky na závěr

Jak se cítíte být tu v roli organizátora?

Bětko, 14 let: No, já se tu cítím úplně suprově, protože s dětmi je to tu opravdu bezva a je to lepší než sedět ve škole. Je to příjemné zpestření.

Davčo, 14 let: Tak mně se tady líbí, protože na mě všichni koukají, když jsem ten organizátor. Jsem takový důležitější a to mi moc vyhovuje. Být organizátorem je skvělé.

Ájo, 14 let: No tak mně se tu líbí. Děti jsou fajnový, co víc si přát?

Klárko, 13 let: Je to tu fajn.

Rišo, 13 let: Je to tu výborné, všem dětem se líbí naše disciplína - házení knoflíků do kelímků ponořených ve vodě.

Honzo, 14 let: Mně tu všechno vyhovuje, organizátor je skvělá funkce a moc mě to tu baví.

Zdendo, 14 let: Trochu mně vadí, že teď ke konci tu nejsou žádné školy. A moje zkušenost? Asi to, že tolik energetických nápojů jsem asi opravdu neměl pít. Tomu říkám zkušenost pro všechny.

A vědí vůbec naši návštěvníci, kdo to byl Terry Fox?

Petr, 6 let: Terry Fox byl Kanadčan a byl to sportovec, který běhal s jednou nohou.

Aničko, 4,5 let: Byl to běžec.

Nikčo, 10 let: Byl to sportovec, který běžel s dřevěnou nohou

Mišo, 3 roky: Terry Fox byl mladý muž, který zemřel na mor. (*poznámka redakce: správně má být na rakovinu*)

Jaká aktivita se ti líbí nejvíce?

Anička, 9 let: Nejvíce jsem se pobavila u aktivity, kde jsem se měla tužkou strefit do láhve.

Daneček, 7 let: Nejlepší je florbal, hraju ho každý den ve škole a moc mě to baví.

Nikča, 15 let: Letos se vám to tu opravdu povedlo. Nejlepší byl asi samotný běh.

Káťa, 10 let: U mě zatím vede rybaření.

Davča, 14 let: Nejlepší soutěž je samozřejmě ta naše (*poznámka redakce: David byl jeden z organizátorů*).

Sabina Tomaidesová, Denisa Kreuzerová, Jana Kapounová, VIII. A

Život s tělesným postižením

Na akci Terryho Foxe jste si mohli zkusit, jaké je to žít s tělesným postižením. Mohli jste si zapůjčit vozíček a zkusit si, jaký asi život mají vozíčkáři a jaké překážky musejí překonávat každý den. I my, redaktoři, jsme si jízdu na vozíčku zkusili, a dokonce jsme stihli vyzpovídat i organizátory z České abylimpijské asociace, kteří tu pro všechny návštěvníky připravili právě tuto vozíčkovou dráhu.

Kolikátým rokem jste na akci Terryho Foxe? Co si u vás veřejnost může vyzkoušet?

Já sama za sebe jsem tady druhým rokem, ale naše organizace tu je pravidelně každý rok. Veřejnost si tady může vyzkoušet, jak se žije lidem s tělesným postižením. Jaké je to, když musí v běžném životě překonávat bariéry, ať už to jsou obyčejné obrubníky, nebo prahy.

Jaké je to žít s tělesným postižením? Máte s tím nějaké zkušenosti?

Já s tím mám zkušenosti, protože já sama jsem tělesně postižená, nicméně pro mě to až takový problém není, už jenom proto, že jsem se s tím narodila. Ale kdybych měla mluvit za vozíčkáře, mezi kterými mám spoustu kamarádů, tak je to určitě o tom, jak je na tom člověk nejen zdravotně, ale i fyzicky. U každého člověka je to absolutně rozdílné, nenajdete člověka, který má stejný handicap s někým jiným. Stejně jako u zdravých lidí nenajdete člověka, který je stejně fyzicky zdatný. Takže každý žije s tělesným postižením a také každý vnímá tělesné postižení úplně jinak.

Jak se zachovat, kdybychom se dostali do takové situace? Kde hledat pomoc? Existuje nějaká poradna v tomto případě?

Skoro každé město, nevím tedy jestli Chrudim, ale Pardubice určitě, mají Svaz tělesně postižených, kde určitě získáte radu, pomoc, ale v té první situaci, v té první chvíli po úraze vám poradí v rehabilitačním centru v nemocnici

Jak bychom se měli chovat k těmto lidem, pokud je například potkáme na ulici?

Všeobecně ke všem lidem, ať už mají nějaký handicap, nebo ne, bychom se měli chovat tolerantně, už jenom proto, že jsou lidé, třeba jako já, na kterých ten

handicap není tolik vidět a taky třeba někdy potřebují pomoci. Takže chovat se bezohledně ke všem rozhodně není nutné. Měli bychom se zkrátka ke všem chovat slušně a nabídnout jim svou pomoc. Když potkáme na ulici nevidomého, tak to určitě není o tom, abychom mu hned „skákali“ kolem krku, co vlastně potřebuje a jestli chce pomoci, protože ten člověk se vás v tom prvním momentě lekne, stejně tak jako když potkáme vozíčkáře. Nejprve bychom měli toho člověka oslovit a zeptat se ho, jestli nechce pomoci. On sám nám pak většinou řekne, s čím mu můžeme pomoci.

Mohou nevidomí chodit do zaměstnání?

Určitě. Já sama mám mnoho kamarádů mezi nevidomými a ti lidé mohou pracovat, jde jenom o to, aby se jim přizpůsobily okolní podmínky.

Myslíte si, že se někteří lidé chovají k lidem na vozíčku nebo k nevidomým správně?

Já si myslím, že alespoň podle mých zkušeností se většina lidí chová nejenom k vozíčkářům, ale i k nevidomým dobře. V mém okolí není nikdo, kdo by se k nim dobře nechoval. Nicméně nerozumím tomu, proč někteří lidé například okrádají na ulici nevidomé, protože ti lidé se nemůžou bránit, jsou vlastně odkázáni na pomoc druhých.

Monika Netolická, Milan Vojta, IX. A

Jak to bylo s evakuací?

Rozhovor se členem hasičského záchranného sboru a evakuační cvičení na naší škole.

Vzpomínáte na úterý 25. září tohoto roku? To byla během druhé vyučovací hodiny na naší škole vyhlášena evakuace. Šlo pouze o cvičení, a tak nešlo skutečně „o život“, ale i přesto si myslíme, že to každý z naší školy pojal jako skutečnou evakuaci a o tom také vypovídají výsledky tohoto cvičení. Po skončení evakuace jsme si všichni mohli na hřišti před naší školou prohlédnout hasičskou techniku, ale také zhlédnout například ukázky dýchání z úst do úst. My, redaktori, jsme se rozhodli, že zamíříme do chrudimské hasičské zbrojnice a zde uděláme rozhovor se skutečným hasičem o evakuačním cvičení, ale také o tom, jaké to je být hasičem a co to všechno obnáší. Vy si tento rozhovor můžete nyní přečíst.

Jaký účel mělo evakuační cvičení a co bylo jeho náplní?

Účelem bylo prověřit, co by se v případě takovéto nehody dělo. Mělo se to přibližovat reálné situaci, takže tak to bylo i připravené a veškerá činnost, která se tam dělala, měla být tak, jak by se to dělalo ve skutečnosti.

Jak to vypadalo v obchodním domě Kaufland?

V Kauflandu se v případě takovéto mimořádné události spustí rozhlas, který oznámí, že došlo k mimořádné situaci a že se otvírají únikové východy a lidé by měli dům v co nejkratší době opustit a vyklidit ho. Měli by nechat košíky s nákupem tam, kde jsou, to znamená za kasami, a jít normálně spořádaně těmi východy ven.

Kdo všechno se podílel na přípravách?

Cvičení bylo na žádost hejtmana Pardubického kraje, takže přípravu cvičení měl pod patronací náš územní ředitel, ředitel územního odboru Chrudim z chrudimské stanice, takže cvičení se připravovalo tady u nás, v podstatě jsme si ho připravovali sami na sebe. Po proběhnutí cvičení bylo hodnocení, protože cvičení probíhala ve všech územních odborech Pardubického kraje, tzn. že byla čtyři, která byla až na malé odlišnosti stejná.

Co se přesně dělo na kruhovém objezdu, od kterého se akce odvíjela?

Na kruhovém objezdu byla nasimulovaná nehoda nákladního auta, které převáželo nebezpečnou látku – kapalný chlór. Z Novoměstské ulice do něj narazilo osobní auto, takže došlo k dopravní nehodě. Při nehodě se vysypal náklad, čili unikl kapalný chlór na komunikaci. Byly tam dvě zraněné osoby, jedna v osobním vozidle, která zůstala zaklíněná v autě, a druhá, to byl řidič nákladního vozidla, který se šel podívat, co se děje. Nadýchal se výparů a omdlel před automobilem. Pak tam byly další dvě osoby, které byly na zastávce a náhodně se k tomu připletly. Ty se nadýchaly plynů, ale byly při vědomí.

Máte nějaký výsledný čas evakuace, za jak dlouho jsme opustili školu?

Na místo nehody jsme přijeli v 9:56 hodin, udělal se prvotní průzkum, zhruba v 10:12 hodin se vyhlášovala evakuace a v 10:23 hodin byla provedena evakuace základní školy a obchodního domu. Takže nějak v rozmezí 10 -13 minut, ale není to přesné.

A teď otázky týkající se vaší profese. Co všechno obnáší práce hasiče?

Sami víte z médií, že teď je událostí strašně moc a hasiči vyjíždí takřka ke všemu. Je to složka, která je hodně zatížená. Vyrážíme k záplavám, evakuacím, požárům, únikům látek, dopravním nehodám a třeba i pomáháme pečovatelské službě.

Jak by se měl člověk chovat při úniku jedovatých látek nebo plynů?

Hlavně udržovat doporučený odstup, protože nemáte žádné ochranné pomůcky, nikoli nějakým způsobem zasahovat. Vše bychom měli pozorovat z povzdálí a zavolat nás – hasiče.

K jakým nehodám nebo katastrofám nejčastěji vyjíždíte?

Vyjíždíme například k vytopeným bytům, ale nejčastěji pochopitelně k dopravním nehodám, bohužel jich je opravdu hodně. Také zasahujeme u požárů.

K jakému nejhoršímu, či nejkurioznějšímu případu jste kdy vyjeli?

Nedá se říct, který případ byl nejhorší, ale pro mě jsou nejsmutnější vždycky ty, ve kterých jde o záchranu dětí, ale ne vždy to vyjde...

Nikola Hrouzková, Monika Netolická, Milan Vojta, IX. A

PŘESTUP NA STŘEDNÍ ŠKOLU OČIMA BÝVALÉHO ŽÁKA

Začátek školního roku je spojen s mnoha změnami pro každého školáka. Co potom pro toho, kdo přechází ze základní školy na školu střední. Loňský deváták TOMÁŠ ZAJÍC se s námi podělil o své pocity z přestupu na Anglické gymnázium v Pardubicích.

Jak se ti přestupovalo na novou školu?

Mně osobně přestup na střední školu prospěl. Potřeboval jsem již změnit rytmus života, postoupit dále a přijmout nové výzvy. Byl jsem ve velikém očekávání, co mi nový školní rok přinese a také vezme. Má nová škola se nalézá v Pardubicích. Dojíždění není takový problém, protože vystupuji na zastávce, která je tři sta metrů od mé školy. Cesta na nádraží je přibližně stejná jako moje bývalá docházka na školu Dr. Malíka v Chrudimi.

Jak ses připravoval na přijímací zkoušky?

V té době jsem si uvědomoval, že si začínám usměrňovat život podle svého. Za jeden z prvních kroků jsem považoval přijímací zkoušky. Byly dva měsíce před zkouškami a já jsem se začal zajímat o různé testy, kvízy a snažil se vstřebat co nejvíce informací. Mně osobně pomohly nejvíce přijímací testy pro různá zaměstnání, střední a vysoké školy. Je jich opravdu plný internet. Určitě nejsou k zahazení edice knih, které jsou přímo určeny pro přijímací zkoušky. Určitě najdete pomoc u učitelů, kteří nám občas do hodiny tyto materiály nosili. Výborný zdroj informací jsou knížky, například beletrie. „Okoukáte“ gramatiku, naučíte se nová spojení, zopakujete si slovíčka a to nejdůležitější je, že porozumíte textu! O tomto jsme několikrát diskutovali s paní učitelkou Šustrovou, kterou tímto pozdravuji. Mohu to také říci srozumitelněji. Jednoduše se uče a nedělejte z toho „cavyky“.

Jak to u zkoušek vypadalo, jak to probíhalo a jaké jsi měl pocity?

Přijímací zkoušky se konaly v prostorách školy. Porota byla složena ze čtyř profesorů. Všichni vyučují anglický jazyk a já je už v této době můžu zhodnotit velice kladně. Podle mých spolužáků a také z vlastní zkušenosti byl kladen největší důraz na komunikační schopnosti. Po některých bylo vyžadováno hláskování vlastního jména, někdo byl tázán na své zájmy. Bylo to ovšem komplexní a objevily se tam všechny oblasti anglického jazyka. Profesori využívali obrazového materiálu a různých textů za účelem deskripce, vysvětlení pojmů a debaty na základě fakt. Mé pocity byly už od začátku příjemné, měl jsem zdravou sebedůvěru a potřebnou dávku elánu do práce. Porota mě přivítala velice pěkně, byl zde i roditelý mluvčí. Diskutovali jsme o mých zájmech, rodině a přátelích. Když jsme se náhodou ocitli v nějakých složitějších pojmech, tak porota využila situace a chtěla gramatické vysvětlení, ale pouze v angličtině. Myslím, že kritéria nebyla tak striktní, jak jsem si představoval.

Co se ti na tvé škole líbí a proč?

Je zde mnoho věcí, které se mi líbí a které mi připomínají základní školu. Je to například osobnější přístup učitelů k žákovi. To mi vyhovuje. Další velice pozitivní dojem na mě udělal stav školní budovy a její vybavení. Je to velická škola, kde sídlí základní škola, čtyři obory střední školy s maturitou a vyšší odborná škola. Téměř v každé třídě je k dispozici dataprojektor s počítačem, který je používán pravidelně v rámci výuky. Bylo nám umožněno vyzdobit si třídu nástěnkou podle své vynalézavosti. Na hlavní chodbě je k dispozici počítač s internetem, který může použít každý student. Vedení školy nám také nabídlo zakoupení čipu na kopírování materiálů přímo ve škole. Dále je zde několik automatů na nápoje a občerstvení.

Kdybys mohl, co bys na své škole změnil?

Nacházím zde dvě věci, které mi utkvěly v paměti. Jsou to skříňky s relativně malým úložným prostorem a způsobem zamykání, který mi nevyhovuje. Pro některé studenty je možná komplikace, že si nemohou koupit jídlo ve školním obchůdku, ale nahrazují ho automaty. Studenti si svačiny nosí s sebou nebo je kupují po cestě v obchodě.

Jak zvládáš všechno učení?

Učení mi nedělá problémy. Připravil jsem se na fakt, že budu muset velice usilovně pracovat a připravovat se.

Jaký předmět se ti zdá nejtěžší a jaký naopak nejjednodušší?

Mám velice různorodé zájmy, které se občas promítají ve výuce. Mým nejoblíbenějším předmětem jsou základy společenských věd. Za nejnáročnější předmět bych označil biologii, která je náročná obsahově a pro nás je navíc vyučována v anglickém jazyce.

Které předměty se vyučují v anglickém jazyce? Jaké to je?

Celkem máme čtyři předměty vyučované v anglickém jazyce. Jsou to matematika, biologie, zeměpis a tělocvik. Nejvíce vás asi udivuje tělocvik, vidíte? Tento předmět vyučuje rodilý mluvčí, který nemluví česky. Pocity mám spíše pozitivní. Studenti se musí více zaměřit na specifickou slovní zásobu daného oboru, vyučující dávají prostor k podrobnému vysvětlení nejasností. Jsou na nás kladeny reálné požadavky, které jsme schopni splnit při adekvátní přípravě.

Myslíš si, že je nějaký rozdíl mezi normálním a anglickým gymnáziem?

Je to ve své podstatě rozdílné pouze anglickou výukou některých předmětů. Máme stejné osnovy jako ostatní gymnázia. Musíme si ovšem uvědomit, že je to soukromá škola, to je ten velký rozdíl. Vedení školy se snaží přiblížit úrovni soukromých škol v zahraničí, kde jsou soukromé školy považovány za prestižní.

Nevadí ti dojíždění do Pardubic? Máš čas na své zájmy?

Jak jsem již uvedl, dojíždění mi nečiní problémy. Tento čas často strávím učením, abych se mohl později věnovat svým osobním zájmům.

Máte na vaší škole také školní časopis?

Zaslechl jsem něco o školních novinách, ale zatím jsem neměl tu čest se s nimi setkat.

Nezasteskne se ti někdy po naší škole?

Velice rád a pěkně vzpomínám na bývalé kantory, kteří mě učili. Byla to první etapa mého života.

Jaké jsou rozdíly mezi Základní školou Dr. J. Malíka a tvou střední školou?

Je to střední škola, takže je zde kladen jiný důraz na obsah učiva. Styl výuky je osobnější, než bych na střední škole předpokládal. Velice mě to překvapilo a jsem za to rád. Máme zde pěti a patnáctiminutové přestávky, což v praxi znamená, že naše výuka má 7 vyučovacích hodin ale končí stejně jako školy, které mají 6 vyučovacích hodin. To mi vyhovuje.

Co bys poradil žákům, kteří se tam chystají ?

Nejdůležitější je, „*neděste se*“ angličtiny. Začněte se tímto jazykem více zabývat a rozšiřovat si obzory. Zkoušejte různé kvízy a testíky na internetu a hlavně dávejte pozor při samotné výuce anglického jazyka. Sami si to uvědomíte, až základní školou projdete! Myslím si, že máte ještě hodně času se svými znalostmi něco udělat. Při případných dotazech mě můžete kontaktovat na této e-mailové adrese: zajict@centrum.cz

Nika Hrouzková a Monča Netolická, IX. A

O VOLBĚ POVOLÁNÍ, PŘIJÍMACÍCH ZKOUŠKÁCH A NÁPLNI PRÁCE VÝCHOVNÉHO PORADCE

*Nám redaktorům, deváťákům, ale i našim spolužákům z devítky se pomalu, ale jistě blíží přijímacími zkoušky na střední školy. Ano, bude to pro nás velký krok, hlavně k volbě povolání. Proto jsme navštívili paní učitelku **NADĚŽDOU CEMPÍRKOVOU**, výchovnou poradkyni naší školy, abychom jí položili pár otázek týkajících se našeho dalšího studia a také našeho dalšího života.*

Jaký máte názor na to, že si zájemci na střední školu mohou podat pouze jednu přihlášku?

Já se domnívám, že způsob, který byl zaveden předtím, že si žáci mohli podat více přihlášek, byl výhodnější.

S čím bychom měli počítat, pokud se rozhodneme studovat na střední škole?

Měli bychom hlavně počítat s tím, že nás čeká další učení, práce a povinnosti, takže bychom je měli plnit zodpovědně.

Jsou nějaké zásadní rozdíly mezi základní a střední školou?

Já si myslím, že se to takhle jednoznačně nedá říci, závisí to také na typu školy, na kterou vstoupíme. Jsou dokonce i střední školy, na kterých se začíná pracovat také ve skupinách jako u nás.

Jaké jsou typy středních škol a jaký je mezi nimi rozdíl?

Záleží na tom, jestli bereme střední školy podle typu zřizovatele. Jsou to buďto školy státní, jako je například ta naše, nebo školy soukromé, kde platíme školné, také existují školy církevní, které jsou řízeny církví. Pokud budeme školy rozdělovat podle délky studia, tak můžeme mluvit o odborných učilištích. Odborná učiliště mohou být dvouletá a tříletá, končící maturitou nebo výučním listem. Také bychom mohli mluvit o středních školách všeobecných, jako jsou například gymnázia. Na čtyřletých gymnáziích studujeme po dobu čtyř let a vzdělávání ukončíme maturitou.

Jaké jsou druhy přijímacích zkoušek? Čím se liší?

Přijímací zkoušky buďto probíhají, nebo neprobíhají. Pakliže se uskuteční, tak mohou být talentové, kde se zkouší, zdali žák má předpoklady pro výkon povolání, kde potřebuje nějaké vrozené talentové schopnosti, v rámci různých výchov. Také probíhají formou ústní (pohovor) nebo formou písemnou. Když jsou přijímací zkoušky písemné, tak bývají z odborných předmětů, a nebo jsou vedeny jako testy všeobecné.

Podle čeho bychom si měli vybírat střední školu?

Měli bychom se zamyslet nad tím, jaké povolání bychom chtěli v budoucnu vykonávat, co by nás bavilo a co bychom dělali rádi.

Odkdy bychom si měli připravovat k přijímacím zkouškám?

K přijímacím zkouškám by se měl člověk připravovat během celé školní docházky a taková intenzivnější příprava v 9. ročníku u nás na škole probíhá od listopadu. Budete mít možnost zajít za vyučujícími buďto individuálně, nebo v rámci seminářů ve skupinách. Probíhá to tedy tak, že podle odborných předmětů, vás připravují k přijímacím zkouškám a ke studiu jednotliví učitelé. V matematice a v českém jazyce probíhá příprava ve skupinách.

Jakým způsobem a dokdy si máme podat přihlášku na střední školu?

Přihlášky na střední školy s talentovými přijímacími zkouškami bychom měli odeslat do poloviny listopadu a ostatní přihlášky budeme připravovat během měsíce února a bylo by nejlepší je do konce měsíce února ze školy odeslat. Oficiální datum je 15. březen. Do 15. března musí všechny přihlášky z naší školy odejít na školy střední.

Co všechno obnáší práce výchovného poradce, co všechno musíte zajistit a jakou funkci máte na této škole?

Součástí této funkce je volba povolání. Vybírám s žáky střední školy, informace o středních školách. Také musím sledovat různé vyhlášky, sledovat neustálé změny a včas odeslat přihlášky na střední školy. Také řeším závažné výchovné i studijní problémy žáků spolu s jejich třídními učiteli.

Nikola Hrouzková, Milan Vojta, IX.A

VYCHÁZEJÍCÍ HVĚZDIČKA

„Sektor sedm....“, to říkala ANIČKA NOVOTNÁ z V. A, když natáčela svou první reklamu na DISKÍTO. Je to mladá a velice nadaná dívka, která chodí do divadla baletit a na hodiny klavíru. Odhodlala se proto zkusit své štěstí v reklamě na DISKÍTO. Určitě stojí za to si přečíst rozhovor o ní a zároveň si uvědomit, že každý má tu možnost to v životě dotáhnout tam, kam si přeje, pokud pro to udělá maximum!

Jak ses dostala do reklamy na DISKÍTO?

Nejdříve jsme se s mamkou zaregistrovaly do agentury, která má za úkol informovat nás, kde, kdy a na co bude casting. Takže jsme jely do Prahy, kde jsem šla na casting.

Jaké jsi měla pocity, když jsi byla poprvé v televizi?

Ani jsem velkou trému neměla, protože jsem zvyklá vystupovat v divadle před lidmi. Zdálo se mi to stejné a ani jsem se moc nestyděla, spíš se mi to moc líbilo. Byla jsem ráda, že mě vybrali, alespoň jsem získala nové zkušenosti s lidmi a nové zážitky. Připadalo mi to úžasné.

Jak na to, že jsi byla v televizi, reagovalo okolí (rodina, přátelé, ...)? Vnímáš nějaké velké změny?

Nějaké velké změny jsem nezaregistrovala, akorát že po mně lidé více pokukují... Jinak, když se to dozvěděla má sestra, koupila mně sušenky DISKÍTO. Když se to dozvěděla má třída, to bylo poměrně rychle, tak mi ihned začali říkat DISKÍTO, to podle toho, že jsem v té reklamě hrála.

Jak probíhal casting?

Na vyplnění mi poslali papíry, ve kterých bylo napsané, kolik vážím, měřím,... Když jsem to vyplnila, šli jsme do nějaké místnosti, kde mi rozdali číslo, podle kterých jsme postupně chodili dovnitř. Vevnitř jsem měla říci něco o sobě.

Jak probíhalo natáčení?

Nejdříve jsme zkoušeli v ateliéru a pak načisto. Zkoušeli jsme až do večera, bylo to fajn. Nakonec přišly na řadu detaily, jako je česání,... prostě „imič“. Mě česaly tři hodiny a stejně to vydrželo jen den.

Už víš, čím chceš být?

Ted' v lednu bych chtěla udělat přijímačky na taneční konzervatoř a chci být baletkou.

Denisa Kreuzerová, VIII.A

ZNÁTE NAŠE UČITELE?

JESTLI SI MYSLÍTE, ŽE CELKEM ANO, TAK PRÁVĚ PRO VÁS JE TATO JIŽ LONI ZAVEDENÁ RUBRIKA. PRO JISTOTU PŘIPOMÍNÁME PRAVIDLA. VŽDY POLOŽÍME NĚKOLIKA UČITELŮM STEJNOU OTÁZKU. KAŽDÝ UČITEL MÁ U SVÉHO JMÉNA UVEDENÉ NĚJAKÉ PÍSMENO. POKUD SE VÁM PODAŘÍ PŘÍŘADIT SPRÁVNÉ ODPOVĚDI KE VŠEM JMÉNŮM, VYJDE VÁM V TAJENCE SLOVO.

KDYBYCHOM SE VÁS ZEPTALY, BEZ KTERÝCH TŘÍ VĚCÍ SI NEDOKÁŽETE PŘEDSTAVIT SVŮJ ŽIVOT, CO BYSTE NÁM ODPOVĚĎELI? ŽE TO PRO VÁS NENÍ JEDNODUCHÉ? NO, ANI SE NEDIVÍME. S TOUHLE OTÁZKOU SI LÁMALI HLAVU I UČITELÉ. ALE ANI PRO VÁS TO NEBUDE NIC JEDNODUCHÉHO.

DOTÁZÁNÍ BYLI:

PANÍ UČITELKA KATEŘINA HAUFOVÁ - **T**, PANÍ UČITELKA HANA MUSILOVÁ - **O**,
PAN UČITEL JAN ZAPLETAL - **V**, PANÍ UČITELKA VĚRA FORMÁNKOVÁ - **Ž**
A PANÍ UČITELKA PAVLA SÁDECKÁ - **I**.

ODPOVĚDI:

1. Svůj život si nedokážu představit bez kartáčku na zuby kvůli pocitu čistoty zubů. Také bez knížek, při kterých se dobře relaxuje. Určitě i bez kola, protože rád(a) sportuji.
2. Nedokážu si představit, jak bych žil(a) bez počítače. Počítač používám na přípravu do školy, na hraní her, čtení knih, poslouchání hudby a získávání informací. Informace zjišťuji i v encyklopediích. Ale v životě jsou pro mě důležité i knihy. Podstatné v životě jsou pro mě i dopravní prostředky. Auto mě doveze tam, kam potřebuji, a na kole relaxuji.
3. Život si nedokážu představit bez auta, protože do školy dojíždím. Důležitá je pro mě i postel, ve které odpočívám. Také bez kuchyně, protože rád(a) jím.
4. Protože celá rodina hodně sportuje, tak určitě pračka. Nedokážu si představit prát to množství prádla v ruce. Pak určitě mobil. Mám už velké děti a mobil mi dává pocit, že jsou stále blízko mě. No a nakonec kolo. Je to pro mě zdroj energie a úžasná relaxace.
5. Když chci zahnat dlouhé chvíle, tak si nedokážu představit život bez knihy. Vždy mi dlouhou chvíli zkrátí. Také bez papíru a tužky. Bez toho bych nemohl(a) kreslit a psát. V neposlední řadě určitě bez kamarádů, abych mohla s někým mluvit.

TAJENKA:

Monika Netolická a Nikola Hrouzková, IX. A

Hrátky pro děti i starší

Nemáte co dělat o přestávce? Tak jste na té správné stránce. Příjemné luštění vám přeje naše redakce.

- 1. V osmisměrce najdi příjmení napsaná pod tímto zadáním. Ke každému doplň křestní jméno. Ze zbylých písmen ti vyjde tajenka. Dokážeš odpovědět na otázku?**

..... Pitt, Bloom, Duff,Gott,Rychlý,
..... Jolie, Depp,Lohan, Bárta,Bílá

H	O	P	I	T	T	D	R
B	K	N	A	H	O	L	Y
Á	D	N	D	U	F	F	C
R	O	A	G	W	O	H	H
T	E	C	L	O	Í	Á	L
A	D	E	P	P	T	Z	Ý
B	Í	L	Á	L	?	T	.
S	E	D	B	L	O	O	M

Tajenka: Odpověď:

- 2. U každé celebrity urči, zda je sportovec, herec nebo zpěvák.**

Petr Čech -, Emma Watson -, Mischa Barton -,
Zinedine Zidane -, Keira Knightley -,
Daniel Radcliffe -, John Travolta -, Ozzy
Osbourne -, Billy Joe Armstrong -

3. Spoj herce a jeho postavu.

Johnny Depp	Aragorn
Maggie Smith	Elisabeth Swan
Daniel Craig	Profesorka MacGonagallová
Keira Knightley	James Bond
Viggo Mortensen	Jack Sparrow

4. Z přeházených písmen sestav jména.

IRSAP ONTLHI

ICELEU ÁOVČKRÁDNVO

RDAB ITPT

NAWOR SONINKAT

Správná řešení

1. Brad, Orlando, Hillary, Karel, Petr, Angelina, Johnny, Lindsay, Daniel, Lucie
2. Petr Čech- sportovec; Emma Watson- herečka, Mischa Barton- herečka; Zinedine Zurane - sportovec; Keira Knightley - herečka; Daniel Radcliffe - herec; John Travolta - herec, zpěvák; Ozzy Osbourne - zpěvák; Billy Joe Armstrong - zpěvák
3. Johnny Depp - Jack Sparrow; Maggie Smith - Profesorka MacGonagallová; Daniel Craig - James Bond; Keira Knightley - Elisabeth Swan; Viggo Mortensen - Aragorn
4. Paris Hilton, 2. Luce Vondráčková, 3. Brad Pitt, 4. Rowan Atkinson

Jana Kapounová, Sabina Tomaidesová, VIII.A

MALÍČEK – občasník žáků Základní školy Chrudim, Dr. J. Malíka

- ❖ **redakční rada:** N. Hrouzková, M. Netolická, M. Vojta, J. Kapounová, S. Tomaidesová, D. Kreuzerová, N. Vašková, V. Jeřábková, L. Pokorná
- ❖ **adresa redakce:** Základní škola Chrudim, Dr. J. Malíka 958, Chrudim 537 01, tel.: 469 620 607, e-mail: broz@zsmalika.cz
- ❖ **www.malicek.czechian.net**
- ❖ **www.zsmalika.cz**